

Giới thiệu *Lung Chùng*

Có thể nói rằng những gì tuyệt vời nhất tôi từng được nhận ở cậu mối tình đầu của tôi đó là:

Quen cậu

Yêu cậu

Từ bỏ cậu

.... cho cậu có thể đạt được những gì cậu mong muốn....

Bạn đang đọc truyện *Lung Chùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Kí túc xá vào đêm im ắng dưới những ánh đèn mờ khiến tôi mở mắt không nổi trước đống bài tập trên bàn. Cũng đã gần 2 giờ sáng rồi.

Tôi gần như kiệt sức với mớ công thức Lý hỗn độn nhón nhét vào đầu bao nhiêu thì đứa ngồi đối diện lại thoải mái bấm điện thoại bấy nhiêu, miệng không ngừng mỉm cười và lẩm nhẩm gì đó.

"Ân, qua đây tao cho xem cái này."

Khánh Ân ngồi đối diện tôi, gõ tay xuống bàn nói nhỏ. Nó là Khánh Ân, còn tôi là Bảo Ân.

"Rảnh thì ngủ đi, mầy phiền tao quá." Tôi chống cằm cúi kính, tay lật vài trang sách Lý nâng cao trả lời.

"Học như mầy riết điện, giải trí chút đi. Qua đây tao cho coi cái này!" Khánh Ân không vì lời nói của tôi mà bỏ qua, nó nhiệt tình kéo tay tôi sang chỗ nó.

Về mặt mong đợi của nó khiến tôi nhanh chóng thả lỏng người rồi bước sang.

"Mày suốt ngày cứ Facebook!" Nhìn màn hình điện thoại của nó, tôi cau mày.

"Kệ tao." Khánh Ân không quan tâm mấy đến lời nói của tôi, nó lướt điện thoại chạy bằng wifi ké chậm chạp tìm kiếm cái gì đó.

"Đẹp đôi phết nhỉ?" Nó giơ điện thoại trước mặt tôi, giọng đá đều.

À, hoá ra là cậu ấy, cùng với bạn gái mới quen.

"Tao nói rồi, cái thằng đó chẳng tích sự gì, chưa tới một năm mầy còn nhớ vì nó rồi lao đầu vào học hành, còn nó thì...." Cắm đầu vào điện thoại, Khánh Ân cảm nhận không để ý gì tới tôi.

"Thôi đi! Cho tao gối chút, buồn ngủ quá, 10 phút nữa kêu tao dậy!" Tôi cắt ngang lời, kéo cặp đùi của nó ra gối đầu lên nhắm mắt thủ thi.

Quả thật rất buồn ngủ.

Chìm trong bóng tối, khoẻ mi tôi ướt dần, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh. Đến bây giờ tôi vẫn không tin rằng mình đã yêu ở lứa tuổi ngây ngô đó, và yêu một chàng trai ai cũng nói rằng không nên yêu.

Bạn đang đọc truyện *Lung Chùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ngày đó, nét ngây ngô trên những gương mặt nữ sinh chúng tôi vẫn còn phơi phới, rất dễ đỏ mặt và ngượng ngùng khác hẳn so với bây giờ. Cứ hể ai đó nhìn chăm chăm một lúc là mặt sẽ đỏ lên như bị phỏng. Vậy mà, lại thường xuyên bị nhìn như thế.

Lớp học thêm Anh văn giáo viên chủ nhiệm lớp tôi bao gồm cả lớp A4 chung khối, hai lớp gộp chung nên khá đông đúc và ồn ào. Tôi ngồi bàn đầu dãy trái, rất chăm chú làm bài tập ngữ pháp và không quan tâm đến cái ồn ào xung quanh. Mặc dù rất tập trung, nhưng tôi vẫn cảm nhận được cái nhìn chày da chày thịt về phía mình từ dãy đối diện. Tôi biết chỉ cần ngước mặt lên là nhìn thấy cậu ấy, nhưng tôi ngại, với lại chắc chắn bây giờ mặt tôi đã đỏ ửng lên rồi.

"Hoàng, nói gì nói đại đi, nhìn tới mức mặt Ân có thể rán bánh rồi!". Ngồi bên cạnh tôi, Khánh Ân nói vọng sang phía đối diện chằm chọc.

"Ồ... hoá ra Hoàng đề ý nàng Ân lớp A1!"

Ngay lập tức, cả lớp học thêm náo nhiệt hơn hẳn, cậu ta thế nào tôi không biết nhưng không thấy lên tiếng. Còn tôi vẫn cố đề nén mà cặm cụi làm bài mặc cho những lời chọc ghẹo từ bạn bè.

Cũng bắt đầu từ ngày ấy, cái gọi là tin đồn lan tràn khắp trường, thậm chí sang trường khác về chuyện Hoàng thích tôi. Điều ấy không có phôi trương tí nào cả, Hoàng rất nổi tiếng, cậu ấy quen với rất nhiều bạn ở các trường, còn tôi thì ngược lại. Giới hạn của tôi chỉ ở trong khối, thậm chí chắc vẫn nhiều người không nhớ tên tôi.

Hoàng không phản ứng gì cả nên tôi cũng vậy, sợ lại lâm vào cảnh "càng chối càng lây lan".

Bạn đang đọc truyện *Lung Chùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Thả Ân xuống, có người thấy bây giờ!" Ngồi sau yên xe tôi vỗ vỗ vai người đang chở mình, không ngừng ngoác trước ngoác sau.

Kết!

"Ba tháng rồi sao Ân mãi như vậy thế? Tội mình có làm sai cái gì đâu?"

Giận rồi, bực rồi. Lớn tiếng như vậy đây là lần đầu tiên với tôi.

"Xin lỗi, nhưng mà Ân... "

"Ân cái gì mà Ân? Xin lỗi cái gì mà xin lỗi? Hoàng không hiểu vì sao Ân cứ chọn cách giấu mối quan hệ này!"

Phải, là Hoàng, cái người mà nhìn tôi chằm chằm mỗi lần gặp nhau, người mà mới đây tôi còn được gán ghép thành một cặp. Tôi và cậu ấy đã chính thức quen nhau đã được ba tháng và không một ai biết mối quan hệ này cả, cái đó cũng là do tôi yêu cầu. Lúc đầu cậu ấy rất vui vẻ đồng ý, nhưng về sau cậu ấy không như vậy nữa, không hay dặn tôi lái xe cẩn thận khi cậu ấy dùng xe đi bộ tránh người khác nhìn, không còn mỉm cười khi thấy bộ dạng lẩn tránh của tôi khi gặp người quen từ phía xa, không còn hay gõ nhẹ lên trán tôi và nói "người ta đi rồi". Bây giờ, cậu ấy thay tất cả điều ấy bằng ánh mắt đối với tôi là đáng sợ để nhìn tôi. Cậu ấy biết rõ tôi rất sợ ánh mắt đó những vẫn luôn dùng nó để nhìn tôi mỗi khi gặp mặt và bây giờ là lớn tiếng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Lung Chùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Hoàng xin lỗi." Hoàng nhìn tôi, thu hồi ánh mắt đáng sợ đó, tay cậu đặt lên vai tôi nhỏ nhẹ nói.

"Ân đi trước đi."

Tôi cụp mắt xuống, giữ lấy chiếc xe đạp rồi ngồi lên yên xe chạy đi. Được một đoạn lại quay đầu nhìn cậu ấy. Trưa nắng gắt, cái dáng cao cao bước đi chậm chậm trên đường nhỏ, bóng dài in xuống mặt đường làm tôi cảm thấy chưa bao giờ có lỗi với cậu ấy như vậy. Nắng như vậy, cậu ấy lại không đội mũ đi một đoạn đường dài.

"Ân, đừng nói với tao mày thích Hoàng?" Khánh Ân chọt chọt tay tôi, ghé sát tai hỏi.

"Nói gì vậy?" Tôi giật mình hỏi lại.

"Mày đã nhìn người ta gần một tiếng rồi, tao làm xong bài tập trước cả mày!" Nó gõ gõ vào tờ giấy A4 trên bàn đã chi chít chữ xanh chữ đỏ của nó, rồi chỉ sang tờ giấy trống không của tôi.

"Ân, có thích ai cũng đừng thích nó nha mày, thằng đó rất đều cẳng! Lãng nhăng, mới lớp 9 đã cặp với không biết bao nhiêu con!"

Lời Khánh Ân nói lọt vào tai trái tôi, truyền sang tai phải rồi theo gió bay đi mất. Tôi hoàn toàn không để ý gì vào giờ phút này ngoài người con trai đang gục đầu xuống bàn ngồi đối diện mình. Lần đầu tiên tôi bắt chuyện với cậu ấy, cũng là lúc cậu ấy gục đầu xuống bàn như thế này.

4 năm cấp 2 tôi chỉ biết đến tên cậu chứ chưa lần nào nói chuyện qua cả. Tôi biết cậu qua lời đồn cậu rất ăn chơi, cậu nhỏ nhưng gan thì ngược lại, cậu không sợ ai cả, cậu là một công tử chính hiệu mà tụi con gái có suy nghĩ truyền thống như tôi cực kì ghét. Với tôi lúc ấy chỉ có suy nghĩ không tốt về cậu, chứ không có ghét vì tôi chưa một lần tiếp xúc. Cho đến một ngày tôi đến lớp học thêm sớm hơn thường ngày để làm nốt một vài bài tập chưa xong thì đã gặp cậu ngồi đối diện, gục đầu xuống bàn như ngủ. Tôi nhẹ nhàng bước đến chỗ mình, nhẹ nhàng lấy giấy bút ra để trên bàn nhưng mắt thì không rời khỏi cậu. Theo tôi nhớ cậu luôn là người đến cuối cùng, hôm nay đến sớm lại gục đầu xuống bàn như vậy. Cậu bệnh chăng? Không bỏ được tò mò, tôi rời chỗ mình đi như mèo đến chỗ cậu. Từ trên nhìn xuống chỉ thấy cái đầu to cùng mái tóc đen ngắn được cắt gọn gàng hoàng nên tôi quyết định cúi người để nhìn rõ hơn chút. Nhưng mà, vừa lúc đó cậu ấy lại ngẩng đầu lên.

"Cậu cần gì à?"

Khoảng cách giữa tôi và cậu ấy ước chừng chỉ một gang tay, khoảng cách này khiến mặt tôi nóng bừng lên, không cần nói cũng biết bây giờ nó đỏ như thế nào rồi.

"À, khụ khụ..." Tôi vội đứng thẳng người, ho vài tiếng lấy lại tinh thần, sao lại để người ta bắt tại trận như thế này chứ.

"Mình chỉ là..." Chết rồi chết rồi, hoàn toàn không có lí do gì chính đáng cả.

Hoàng vẫn nhìn tôi, cậu ấy từ lúc ngẩng đầu lên vẫn nhìn tôi như thế, ánh mắt rất lãnh đạm không có ý dò hỏi, nhưng trực giác cho tôi biết cần phải cho cậu ta một lí do.

"Muốn biết cậu dùng dầu gội đầu loại nào."

Bản thân tôi thật muốn đập đầu vào tường khi bật ra lời nói đó. 9 năm đi học quả thật rất phí.

Phì!

Bạn đang đọc truyện *Lung Chùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tôi ngay lập tức muốn độn thổ khi thấy Hoàng cười rồi đưa tay vò vò mái tóc cậu ấy.

"Vì, vì thấy cậu ngủ, nên mình..." Nên mình đến gần ngủ thử. Nói như thế chẳng?

Tôi cắn môi dưới, không nói hết lời được. Và cũng may là đã không nói về sau.

"Cậu thích?" Hoàng bắt ngờ hỏi.

"Hả?"

"Thích mùi dầu gội trên tóc mình?"

Cậu nói thử xem? Làm sao có thể trong khi tôi còn không ngửi thấy mùi gì.

Nhìn Hoàng đang rất hứng thú tôi không ngừng gào thét trong lòng điều đó. Nhưng kết quả là... tôi gật đầu.

Hoàng không nói gì cả, cậu ấy chỉ cười cười, trông có vẻ là tâm trạng rất tốt. Vì tôi bảo thích mùi trên tóc cậu ấy sao?

Sau sự việc xấu hổ và cái gật đầu trái với lương tâm đó, số lần tôi và Hoàng gặp nhau không hiểu sao cứ tăng lên từng ngày. Nhiều tình huống tôi còn nghĩ cậu ấy cố tình xuất hiện nữa. Và mỗi lần gặp tôi cậu ấy đều đưa tay... vò mái tóc. Vì tôi nói thích mùi trên tóc cậu ấy ư? Thật hư cấu! Thật viễn vông!

"Bảo Ân!"

"Hà?"

"Thật ra trước giờ Hoàng không có để ý đến tóc tai lắm, cũng không có khái niệm thích. Nhưng từ bây giờ Hoàng sẽ thích nó."

"...."

"Vì Ân thích nó, Hoàng sẽ thích những gì Ân thích"

"Tại sao cậu phải làm vậy?"

"Vì Hoàng thích Ân!"

Ngày mưa hè trút những cơn mưa cuối cùng xuống sân trường, cậu ấy đã nói với tôi những điều đó. Nghe có vẻ rất điệu nghệ nhưng đáng vẻ của cậu ấy lúc đó... chẳng khác nào thằng ngốc. Mặt cậu ấy đỏ tương tự mặt tôi, tay không ngừng vò mái tóc, mắt không nhìn thẳng vào mặt tôi mà liên tục đảo tứ phía. Vì biểu hiện buồn cười đó tôi và cậu ấy chính thức quen nhau. Vì biểu hiện đó, tôi chính thức thích cậu ấy.

Chúng tôi quen nhau trong im lặng, nhưng không có nghĩa là nhạt nhẽo. Mỗi lần đi học thêm tôi đều đi sớm hẹn cậu ấy ở nhà thờ, sau đó cậu ấy sẽ chở tôi đến nhà cô, à chỉ chở đến gần nhà cô rồi cậu ấy sẽ đi bộ đến để tránh bạn bè.

Những gì cậu ấy đối với tôi đều rất tốt, rất chân thành, lời nói và hành động đều rất vụng về, khác xa lời đồn đại trước đây tôi nghe. Có phải... vì thật lòng nên mới ngốc như thế? Tim tôi đập mạnh khi nghĩ đến điều đó, nhưng trên môi lại nở nụ cười ngây ngô không kiểm soát được. Có lẽ, yêu bắt đầu từ đó.

14/2, cậu ấy hẹn tôi ra nhà thờ như những lần chờ nhau đi học. Tôi cũng hiểu rõ hôm nay là ngày gì nên thái độ cũng khấn trương theo, cũng cố gắng diện xinh xinh hơn thường ngày một chút. Tôi đến nhà thờ rất sớm nhưng lại không vào, cứ chống xe ở ngoài cho đến khi đúng giờ mới chịu vào. Tôi đợi chỉ khoảng 5 phút liền thấy cái cái đáng quen thuộc phía xa, nhưng hôm nay cậu ấy đi xe đạp.

"Tặng cậu này!"

Dúi hộp quà vào tay tôi, cậu nói một câu ngắn gọn rồi chạy đi mất. Tôi còn chưa kịp nói cảm ơn nữa. Cậu ấy ngại? Bật cười trước thái độ của Hoàng, tôi nhét hộp quà nhỏ vào cặp. Vui vẻ rời nhà thờ, vừa đi vừa nghĩ không biết mặc đồ đẹp để ai ngắm trong ngày này khi bạn trai lại chạy biến đi rồi. 14/2 đầu tiên trong đời của tôi trải qua một cách lãng xẹt nhưng lại ngập tràn ngọt ngào.

"Công khai qua Facebook nhá?"

"Đừng!"

"Ừ, vậy thôi! Như thế này ổn mà."

"Hoàng chờ đến nhà cô luôn nhá?"

"Thôi, đừng chờ nữa đi."

"Ừ, đi cẩn thận."

"Bảo Ân! Cô gọi kia!"

Khánh Ân hét lớn vào tai tôi, kèm theo đó là cái huyích tay khá mạnh bạo.

"Dạ?"

Thoát ra khỏi những ngày tháng trước kia, tôi vội đứng dậy nhìn cô.

"Em ngần ngại gì vậy? Hành động này chia theo thể bị động hay chủ động?" Cô không vui nhìn tôi, gõ gõ cây thước lên bảng, nơi có một vài bài tập tiếng Anh trên đó.

"Câu... bị động ạ!"

Mặt cô đông cứng lại khi nghe câu trả lời của tôi, còn mấy bạn học thêm chung lại khúc khích cười.

Sai rồi!

Tôi liếc nhìn Hoàng, cậu ấy chỉ nhú mồm một chút rồi không quan tâm đến nữa.

"Mày với Hoàng đang quen nhau?" Khánh Ân sang nhà tôi, vừa gặp mặt đã hỏi.

"Ừ."

"Con điên này, đã dặn rồi! Không được thích nó!"

"Mày thì biết cái gì!"

Thích là thích thôi, làm sao có thể ngăn cản con tim cứ đập vì cậu ấy chứ, thậm chí tôi có thể hiểu được tôi yêu cậu ấy, không phải là thích nữa. Khánh Ân làm sao biết cậu ấy khác với lời đồn như thế nào, làm sao biết được cậu ấy tốt với tôi như thế nào. Chỉ có bản thân tôi là đối xử tồi tệ với cậu ấy thôi. Cậu ấy sẵn sàng cho một mối quan hệ nhưng tôi luôn ngăn cản nó.

"Mày sẽ hối hận cho coi! Đoạn tình cảm này tao dám chắc nó cứ lung chừng chứ chẳng bao giờ cập bến!" - Khánh Ân hung hăng nói rồi bỏ về.

Thật sự cứ lung chừng?

Tôi mở máy tính, đăng nhập Facebook, tôi muốn nói với cậu ấy rằng: "Tụi mình công khai đi!". Nhưng chưa kịp gõ dòng chữ ấy bàn tay tôi đã cứng lại trên bàn phím khi thấy cái news feed to đùng trên màn hình là sự kiện trọng đại của cậu ấy, với cả mấy trăm like. Tốt thôi!

Cậu ấy công khai hẹn hò, đúng như điều tôi muốn. Nhưng không phải với tôi, mà là với một Ân khác lớp A2. Cũng đều là Ân cả mà!

"Thấy chưa thấy chưa? Tao nói không sai mà! Cái thằng đó chẳng tích sự gì cả, đã nói là nó ăn chơi mà!" Khánh Ân ngồi cạnh tôi không ngừng chửi bới Hoàng, tôi cũng mặc kệ nó muốn nói gì. Chỉ lẳng lặng làm bài tập.

Không trách cậu ấy, trách tôi thì đúng hơn. Bản thân không nắm lấy cái mình có. Cậu ấy cái gì cũng vì tôi, nhưng tôi thì không. Tuột mất rồi...

"Không cần giải thích sao?" Hoàng đứng trước mặt tôi, hơi ngắn gọn.

"Rõ rồi, Ân cũng biết vì sao."

"Tại sao vậy? Cả một phản ứng nhỏ cậu cũng không có? Cậu rốt cuộc có coi mình là bạn trai cậu không? Cậu thật sự không núm kéo lại sao?" Nắm lấy bả vai tôi, Hoàng gắng giọng hỏi, về mặt nửa giận nửa kia là gì tôi không đoán được.

"Vây được! Chúng ta coi như chưa từng có đoạn tình cảm đó... Xóa đi!" Buông tay... cậu ấy quay người bỏ đi.

Như vậy là kết thúc!

Bản thân tôi hiểu rằng do mình không đủ can đảm để níu cậu lại, để cậu cứ quay lưng mà đi. Tôi cũng hiểu rằng bây giờ tôi không có cách nào đảm bảo sẽ làm cậu hạnh phúc, đảm bảo rằng sẽ giữ được cậu ở lứa tuổi chập chững này, nên... cứ để cậu đi. Cứ cho rằng hai chúng tôi không hợp nhau, cứ cho rằng chỉ là cảm xúc nhất thời của tuổi học trò.

Thật may khi chưa nói ra lời yêu cậu cắt sâu trong đáy lòng.

Đoạn tình cảm nửa trôi nửa nổi mà cậu bảo quên đi tôi không quên được, mang nó suốt quãng thời gian cuối cấp, thi tuyển và lên cấp 3. Khánh Ân biết tôi vẫn nhớ về chuyện tình cảm dở dở ương ương đó nên suốt ngày mắng chửi Hoàng, tôi cũng mặc kệ nó. Bởi vì chỉ mình tôi hiểu, Hoàng không phải loại người đó. Hoàng là một người hoàn hảo, là một người bạn trai tốt, cho dù hiện tại và tương lai cậu ấy như thế nào cậu ấy vẫn tốt trong mắt tôi, và là tình đầu đẹp nhất của tôi.

Kí túc xá.

"Tao bảo mày 10" gọi tao dậy, bây giờ trễ học luôn rồi!"

"Mày ngủ được chút tao cũng ngủ quên, ai biết được chứ!"

Tôi lật đật lao ra khỏi kí túc xá với bộ dạng thê thảm không thể thê thảm hơn hướng đến khu hành chính, bỏ lại tất cả những mơ mộng tuổi đầu đời đón chào những cái tốt đẹp hơn!

End.

Bạn đang đọc truyện *Lung Chừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.